

На втория и третия день на Великденъ тя вече можеше да ходи. Отиде у Боянови. Първата ѝ грижа бѣ, да благодари на Бояновиятъ татко и да му цѣлуне рѣка. . .

2. Ранената кокошка.

Господинъ Тодоръ Георгиевъ бѣ почтенъ търговецъ. Него всички почитаха. Почитаха го за редкия му умъ, уважаваха го за доброто му сърдце. Всички до него се отнасяха за съвѣтъ. Той никого не връщаше.

Господинъ Георгиевъ имаше едно малко, палаво момче — Владимиръ.

Той бѣ едничтъкъ. Владо, както го казваха на галено, не обръщаше внимание на тая обичъ. Това огорчаваше добритѣ родители.

Веднажъ Владо бѣ на улицата. Той забѣлѣ за кокошкитѣ на съсъда си. Тѣ весело кудкудякаха и ровѣха смѣтъта. Владо взе единъ камъкъ, приближи се до тѣхъ и ги замѣри. Хвърли камъка и удари една отъ кокошкитѣ въ главата. Тя, горката, се завъртъ, жално изкрѣка и падна. Лицето на малкия злосторникъ свѣтна! Той се радваше.

Владовата майка бѣ на прозореца. Тя всичко видѣ. Сърдцето ѝ се сви отъ жалъ.

Когато дѣтето ѝ се отдалечи, тя излѣзе на улицата и прибра ранената кокошка. Отнесе я въ готварницата, закла я, стопли вода и я попари. Послѣ отъ нея сготви вкусна чорба.